

Social-Demokraten 9. november 1903

Nei!

Nei, hr. Gjøsteen, socialdemokratiet er nok ikke enig med Dem i i Deres festbetragtninger.

Vi befinder os "mellem slagene" og vor største fest er at slibe vort sværd. Socialdemokratiet kjender ingen anden fest-hvile. Kan vi alligevel i disse mellemstunder komme sammen til "slibefest", d. e. at styrke os til kampen, kampen for frihed og ret, da tar vi festen; men det skal bli en fest i arbeide, en fest i agitation for vore ideer – udad som indad. Vi skal ved vore fester vinde større og større klarhed over vore opgaver og samtidig trække nye – altid nye kræfter til os. Og naar vi altid tar sigte paa at øge vort tal og styrke vore kræfter, saa skal seiren ikke ligge fjern.

Det forstaar jo ogsaa overklassens mænd. Baade keisere og advokater staar jo allerede og skjælver for denne nøgne virkelighed: Øksen ligger allerede ved roden af treet, hvert tre, som ikke bærer god frugt og skal omhugges og kastes i ilden. Oplysningens sol stiger jevnt og sikkert op over horisonten og kaster sine stråler udover vort samfunds babelske forvirring, dette samfund med ubegrænset rigdom og ubegrænset fattigdom.

Og fordi disse vore magthavere fra kongen af og nedover ikke forstod sin opgave, ikke forstod sin simpleste pligt, at rette paa dette misforhold: en uhyre fattigdom midt i denne uhyre rigdom, hvilket det moderne samfund i dag repræsenterer, saa skal disse institutioner omlægges. Det er ikke rædning for dem.

Der er ikke plads for flikverk. Der maa en ombygning fra grunden af; thi det nuværende samfunds grund svigter. Socialdemokratiet befinder sig derimod paa en grund, som ikke svigter, nemlig solidaritetens; men hvorfor skal saa vore mænd gennem champagne og fest ledes ind paa den anden grund, den som ikke bærer oppe?

Skulde virkelig vore repræsentanter føle sig som "mindremænd", fordi de holder sig væk fra disse borgerlige champagnefester?

Tvertimod!

Vi maa ikke forvirre begrebene, vi maa ikke gaa paa akkord med det hendøende kongedømme, vi maa ikke gi det ny næring saaledes som Venstre har gjort. Var det ikke gennem champagne, ordner og stjerner og magtsygens tilfredsstillelse, at det engang saa demokratiske parti er blitt saa aldeles korrumperet?

Vaare mænd er naturligvis ikke saa svage, at de paa den maade lar sig afstumpe, men hvem kan garantere for, at ikke saa svage mænd kan snige sig ind i vore rækker? Erfaringen er en dyr skole, den bør tages ad notam. Og hvordan vil det ta sig ud, naar vaare repræsentanter stemmer imod disse meningsløse konge- og prinselønninger, stemmer imod disse champagnepenger og samtidig gaar paa slotsfesterne og fester paa skatydernes bekostning. Nei socialdemokratiet maa ikke la sig besmitte, dets mænd maa gaa med rene hænder tilbage til sine vælgere og forlange sine fuldmagter fornyede.

Jeg ser og anerkjender slegtsskab med det oprindelig demokratiske Venstre, thi vi fortsætter her, hvor dette parti slap; men der er et svælgende gab mellem socialdemokratiet og det nuværende højre-venstre, et dyb som kongehusets champagnefester ikke kan og ikke skal lægge bro over.

Chr. Hornsrud 1903-11-09/260